

Corpus Alienum

Corpus Alienum

Dolf Ronald Wiendels

Schrijver: Dolf Ronald Wiendels
Coverontwerp: Dolf Ronald Wiendels
ISBN: 9789465540290
© Dolf Ronald Wiendels
Jaar van uitgave 2026
Uitgeverij: Brave New Books

Proloog

De telefoon rinkelt. Het is donker in de kamer. Een man ligt nog diep te slapen in zijn bed. Zijn vrouw ligt naast hem. In eerste instantie reageert hij niet op het geluid van de telefoon. Door het trillen van de telefoon valt deze bijna van het nachtkastje af. Verschrikt wordt de man wakker. Gedesoriënteerd zet hij zijn nachtlampje aan en grijpt hij naar zijn leesbril. Hij knippert hard zodat zijn droge ogen meer bevochtigd worden om vervolgens vlug te kijken naar zijn wekker. In rode cijfers staat het tijdstip 03:11 uur vermeld.

‘Wie in godsnaam heeft me nu weer nodig?’ mompelt hij nors.

Zijn vrouw slaapt rustig door. Die is inmiddels gewend geraakt aan het feit dat er zomaar in de nacht gebeld kan worden. Ze opent haar ogen niet, draait zich alleen maar om en trekt kreunend de deken over haar heen.

‘Ja’, antwoordt de man geïrriteerd.

‘Meneer? Bent u wakker?’ zegt een man aan de andere kant van de lijn.

‘Robert? Natuurlijk ben ik nu wakker, je belt me immers zelf op! Weet je wel hoe laat het is. Ik hoop voor je dat het belangrijk is.’

‘Sorry voor het tijdstip minister-president, maar ik vrees dat het zeker van belang is. De verkregen signalen uit het Verre Oosten bevestigen onze theorie...’

De man in bed komt snel overeind en gooit de deken van zich af. Hij gaat op de rand van het bed zitten. Hij zegt niets, omdat dit bericht zoveel lading heeft dat het eerst even tot hem moet doordringen. Zijn hart bonst in zijn keel.

‘Meneer? Bent u er nog?’ klinkt het door de telefoon.

De man wordt wakker geschud en buigt zich voorwaarts, zodat zijn vrouw niks kan horen. ‘Robert, weet je het zeker?’

‘Ja meneer, onze inlichtingendiensten, maar ook die van het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten bevestigen de binnengekomen informatie.’

De man strijkt zenuwachtig met zijn hand door zijn ongekamde volle bos haren. Alsof hij een knoop in zijn maag voelt, wordt hij misselijk. Hij heeft zojuist het belletje gekregen dat hij nooit hoopte te zullen ontvangen. Zachtjes zegt hij: ‘Je weet wat dit betekent hé?’

‘Wilt u dat ik operatie Varaan ga opstarten?’ vraagt Robert.

De man denkt nog even na, draait ontluisterend zijn hoofd naar zijn slapende vrouw en staat dan op. Hij loopt met lood in zijn pantoffels naar het raam en opent voorzichtig het gordijn. Doordat het volle maan is, wordt alles in hun tuin goed belicht. Het ziet erbuiten heel vredig uit. De bomen zitten vol in het blad en de bloemen aan de struiken staan in volle bloei, paraat voor het ontvangen van diverse insecten. Het uitzicht straalt nu nog rust en vrede uit. Hoe anders zal dit worden in de

toekomst? De beslissing die hij moet nemen zal ongekend veel vragen opleveren bij alle Nederlanders. Zijn politieke rivalen zullen hem niet met rust laten en hij ziet de vele langdurige discussies, die hij ongetwijfeld zal moeten voeren, al voor zich. Er zal een rumoerige en onzekere tijd aanbreken. Toch weet hij dat er van hem verwacht wordt het Nederlandse volk te beschermen. Drastische maatregelen zal hij moeten nemen, wil hij het goede doen voor Nederland. Het moment is nu, het is simpel een kwestie van nationale veiligheid. Hij draait zich om, neemt een diepe hap lucht en zegt: 'Robert?'

'Ja meneer.'

'Activeer project Varaan.'

1

Een jaar later...

Het is vroeg, de zon komt op en kruipt geleidelijk zijn weg omhoog. Over de akker hangt een lichte nevelige mist. De bladeren van de bomen langs de akker zijn bedekt met druppels water, omdat het die nacht hard geregend heeft. De eerste vogels zijn ijverig bezig hun territorium te bepalen en fluiten ieder met volle overgave hun eigen lied. Aangezien het zaterdag is, slapen veel mensen nog, maar niet de boer. Hij is een eenvoudige man van rond de 60 jaar. De ruwe getekende leerachtige huid van zijn gezicht verraaft dat hij vaker buiten verblijft dan binnen. Na 45 jaar buitenwerk zitten zijn handen vol met eelt. Zijn gescheurde kleding weerspiegelt zijn rijkdom. Ook al heeft hij veel land, veel geld heeft hij niet tot zijn beschikking. Het gezegde: *“Een boer leeft arm, maar sterft rijk”*, geldt zeker voor hem. Hij is druk bezig zijn akker te prepareren, zodat deze later opnieuw ingezaaid kan worden. Om zich niet helemaal alleen te voelen, heeft hij de radio aanstaan. Na een paar uur rijden, draait hij aan de volumeknop om deze harder te zetten. Het landelijke journaal begint:

‘Radio NPO1, negen uur, het journaal met Jeroen Meijer. Goede morgen Nederland. Ook vannacht zijn er in Groningen weer meerdere aardbevingen waargenomen. Met een waarde van 4.3 op de schaal van

Richter is de beving die rond 01:30 uur vannacht geregistreerd werd, de sterkste geweest tot nu toe. Hierdoor zijn meerdere grote zinkgaten ontstaan, waarvan enkele behoorlijk diep zijn. Wegen zijn beschadigd, waardoor er nu al lange files staan. Ook is veel schade aan meerdere huizen gemeld. Vele daken van huizen zijn ingestort. Of er slachtoffers zijn gevallen is nog niet bekend ...'

Intussen rijdt de boer rustig verder, tevreden achteruit kijkend naar zijn gemaakte geul van opengesperde grond. Het journaal vertelt verder:

'...Nog steeds komen er verontrustende beelden uit Karachi, India, binnen waar mensen spontaan worden aangevallen door een ander soort vreemd uitziende wezens. Onbevestigde geruchten gaan de ronde dat de aanvallers het uiterlijk hebben van half mens half beest, ook wel "Hagi's" genoemd door de universele wetenschappers. Zonder duidelijke redenen bijten ze onschuldige mensen...'

De boer fronsst zijn wenkbrauwen en vermindert vaart. Hij wrijft over zijn gezicht, drinkt wat uit zijn waterfles en kijkt bezorgd naar de radio. Hij zet de radio nog wat harder en luistert aandachtig:

'...Er zijn verontrustende beelden vrijgekomen van een lokale markt waar de aanvallers op handen en voeten naar willekeurige mensen rennen en hen bijten. De beelden zijn schokkend om te zien. Het klinkt ongeloofwaardig, maar deze zogenoemde Hagi's hebben echt uiterlijke kenmerken van hagedissen. Een grijze huid, ze zijn zeer sterk en hebben zelfs een veel langere tong dan normaal. Grote paniek heerst er en iedereen rent alle kanten op...'

De boer schrikt wakker van het klokkengeluid van een kerk verderop. Een melancholisch monotoon geluid zwermt vanuit het nabijgelegen dorp richting de akkers. Hij kijkt in de verte richting het dorp. Door het bericht van de radio bekruipt hem een onheilspellend gevoel ondanks zijn nuchtere inborst. Hij zet de radio uit, heeft genoeg tijd verloren en continueert zijn weg.

In het nabij gelegen christelijk dorp vindt een begrafenis plaats, de eerste van die dag. Een vrouw op leeftijd, gekleed in het zwart, kan haar tranen amper bedwingen. Ze wordt ondersteund door twee andere jongere vrouwen, haar dochters, die zelf ook moeite hebben met het tegenhouden van hun tranen. Een meisje van negen jaar oud staat voor de huilende vrouw. Ze draagt haar knuffel bij zich en houdt deze stevig vast. Het oorspronkelijke blauw gekleurde konijn is door de jaren heen bruin geworden door het intensieve gebruik. Achter de huilende vrouw staan meerdere bedroefde mensen te luisteren naar de dominee:

‘Vanaf nu zal de heer van Zalm zijn definitieve rustplaats vinden. In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen. Rust vredig en zacht.’

De kist daalt langzaam af naar beneden en wordt opgeslokt door de aarde. De weduwe mag als eerste een schepje zand op de kist strooien. Ook al heeft het zand bijna geen gewicht, het neerploffen van het zand op de kist doet pijn aan haar oren. Ze schrikt ervan. Nu het definitieve besef is gekomen, dat ze nooit meer hun dierbare zullen zien, beginnen meer mensen te huilen. Na de ceremonie loopt de menigte, elkaar troostende, naar het hoofdgebouw voor een informeel samenzijn. Het jonge meisje mist plotseling haar knuffel. Van schrik kijkt ze om zich heen. Tot haar geluk ziet ze hem al snel op de grond liggen, drie meter van het graf vandaan. Ze rent terug en op het moment dat ze zich bukt om de knuffel op te rapen, hoort ze een dof gerommel. Met haar hand stevig op de knuffel kijkt ze naar het zand van het zojuist gevulde graf. De zandkorrels bewegen zodra de grond trilt. Vanuit de grond hoort ze een snerpnd hoog sissend geluid alsof er iets wordt weggezogen. De pas gelegde grond boven op het graf zakt een paar

centimeter dieper naar beneden. Een doffe dreun klinkt en stofwolken stijgen op. Het meisje schrikt zich rot, pakt snel haar knuffel beet en rent gehaast terug naar de andere mensen.

De boer heeft de helft van zijn akker geploegd. Hij moet nog een groot gebied bewerken. Vogels fladderen omhoog zodra de tractor hun richting op komt en dalen weer kwetterend af naar de opengereten grond om te vechten wie de vrijgekomen dikke worm mag verorberen. Maar deze dag is anders dan normaal. Met zijn gedachten zit hij nog steeds met het beladen bericht van de radio. Hij vermindert vaart, neemt een slok water en zet de radio weer aan. Het nieuwsprogramma is inmiddels vervangen door een praatprogramma. Een man vertelt met een bedrukte stem:

‘...Op vele plekken in de wereld zijn intussen meerdere zinkgaten gemeld, niet alleen in Azië maar ook in het Midden-Oosten en onlangs dus ook hier in Nederland. Of er een correlatie bestaat tussen de zinkgaten en deze “bezeten” bizarre mensen uit India, iets wat door veel actualiteitsprogramma’s beweerd wordt, weten we nog niet. De gaten kunnen natuurlijk ook zijn ontstaan door de alsmaar gedane gaswinning wat decennia jaren heeft geduurd.’

Een vrouwenstem neemt het gesprek over:

‘Wat ik de hele tijd proef bij u en iedereen is het gebrek van verkrijgen van informatie door de juiste instanties, vindt u ook niet meneer Bakker?’

‘Klopt mevrouw Ter Beek. Neem nou Texel. Ik heb begrepen dat daar nu ook veel meer activiteiten gaande zijn, maar waarom juist nu? Niemand weet precies wat daar gebeurt en dat geeft veel onrust, zeker nu’, antwoordt meneer Bakker. Een andere gastspreker vult aan:

‘Mee eens. Eén ding is absoluut zeker, de overheid schittert in geen informatie geven, bewust dan wel onbewust. Dat is ontzettend

jammer, want uit onze peiling blijkt dat veel mensen angstig zijn geworden, niet alleen in Nederland, maar overal in de wereld. Het stoort men enorm, deze desinformatie.

Meneer Bakker neemt het gesprek over:

‘Niemand krijgt antwoord op belangrijke vragen. Hoe en waarom ontstaan deze gaten? Is mijn huis veilig? Klopt het dat er vreemde mensen uit deze gaten komen? Wie zijn deze mensen en waarom bijten ze? Mensen pikken het niet meer. De toegenomen onrust en onwetendheid leiden tot protesten over de hele wereld. In Amerika zijn duizenden mensen de straat opgegaan en scanderen om meer en duidelijke informatie. Ze hebben het idee dat ze aan het lijntje worden gehouden, doordat de overheden sporadisch en zeer summiere willekeurige informatie verschaffen. Deze onrust leidt zelfs tot veel polarisatie in de samenleving. De rijke mensen zouden minder last hebben van de zinkgaten. Sommige mensen denken zelfs dat buitenaardse wezens deze gaten hebben gemaakt om arme mensen ziek te maken.’

Mevrouw Ter Beek zegt: *‘Wat vreselijk! Laten we nu vooral rustig blijven en de wetenschappers hun werk laten doen.’*

Een andere mannenstem kan zich niet inhouden en zegt opgewonden tegen de interviewster:

‘Rustig aan doen? Dat kun je niet menen, mevrouw Ter Beek! Mag ik u erop wijzen dat er doden vallen. We hebben hier te maken met twee dingen: de vele zinkgaten en de merkwaardige aanvallen DOOR wezens OP onschuldige mensen. Die aanvallers uit India lijken bezeten te zijn door iets vreemds. Hun bijtgedrag doet mij denken aan reptielen. Wat zijn dit voor mensen? De vele zinkgaten in de grond overal ter wereld in combinatie met de aanwezigheid van deze bijtende wezens lijkt mij geen toeval. Toeval bestaat bij mij niet. Dit heeft mijns inziens niets, maar dan ook niets te maken met de gaswinning, zeker niet omdat de zinkgaten overal in de wereld ter voorschijn komen. Ook is het geen gevolg van verandering van het klimaat wat al

die milieuorganisaties wel beweren. Het zijn gevaarlijke wezens die er simpelweg niet uit zien als normale mensen. We hebben nog nooit zoiets gezien. Het is ongekend. En daarom, moet er nu echt actie ondernomen worden! Mensen zijn bang, boos, radeloos en willen dat de overheid ons veel meer duidelijkheid en hoop verschaft. De minister-president heeft dan weliswaar meerdere televisie-interviews gegeven waarin maatregelen zijn genomen maar deze zijn nog veel te beperkt. Met het verbieden van het maken van vliegreizen houden we natuurlijk de rust niet hier in Nederland. Kijk om je heen, protesten zijn overal gaande, kijk maar naar Parijs of naar Hong Kong. Mensen uit Sicilië vluchten zelfs naar het vaste land, maar worden tegengehouden door de Italiaanse douane. Hun eigen mensen! Het is een kwestie van tijd voordat de hel losbreekt.'

Mevrouw Ter Beek knikt: *'Dat mensen elkaar bijten is iets wat we nog nooit hebben gezien. Waar denkt u aan? Wat triggert hen? Een virus?'*

Meneer Bakker verslikt zich bijna in het nemen van een slok water, maar kan nog wel antwoorden:

'Natuurlijk moeten deze mensen besmet zijn met dan wel een virus of een bacterie. Als het zich zo snel verspreidt, kan dat niet anders. Waar het vandaan komt, is mijns inziens onbekend, maar na een beet worden de mensen ermee besmet waarna hun gedrag drastisch verandert. Het lijkt wel of ze de controle over hun lichaam kwijtraken en jagen dan weer op andere mensen. De slachtoffers worden gedood of veranderen in die bloeddorstige monsters. Er gebeurt iets heel vreemd in de wereld en let op mijn woorden; ook in Nederland zullen we de klos zijn! Chaos zal regeren, ook hier! Het kabinet moet met veel meer acties komen. Het delen van informatie wat zij ongetwijfeld via diverse organisaties ontvangen, moet openbaar gemaakt worden. Zo kan het niet langer!'

De boer kijkt bezorgd om zich heen. Normaliter is hij de rust zelf en bekommert hij zich alleen om zijn eigen zaken. Nu

voelt het bij hem anders aan, een innerlijke onrust waar hij geen controle over heeft wat hem toch enigszins beangstigt en niet zint. Hij drukt het gaspedaal dieper in. Een grijze rookpluim verlaat de uitlaat en met schokkende bewegingen vervolgt de tractor zijn weg.

Zo'n 5500 kilometer verderop in de woestijn van Koeweit stijgt de zon richting het hoogtepunt. Kleine hagedissen zoeken hun toevlucht in holen of kruipen onder het zand om zich te beschermen tegen de hitte van de woestijn. Valken vliegen hun rondes hoog in de warme lucht en screenen de grond op zoek naar eetbare slachtoffers. In de verte tussen de zandheuvelds is een stofwolk zichtbaar. Het blijkt een dromedaris te zijn die bereden wordt door een oudere man, gekleed in traditioneel gewaad. Hij is een ongeveer 70-jarige Koeweiti, met een diepbruin gerimpeld gezicht veroorzaakt door de verdrukkende felle zon. Ondanks zijn beschermende kledij heeft hij een bezweet voorhoofd. Eenmaal aangekomen bij zijn vele bedoeïenententen verandert zijn gelaatsuitdrukking in bezorgdheid. Normaal wordt hij na het maken van een lange reis hartelijk verwelkomt door zijn hele familie, maar nu ziet hij tot zijn onaangename verbazing niemand. Overal ligt rommel, flessen liggen her en der op de grond. Door het briesje uit het Zuiden vliegen er papieren rond over de buitenkleden. Het ziet er verlaten uit. De man zadelt af van zijn dromedaris en loopt voorzichtig richting de hoofdtent. Hij doet heel langzaam de tentdeur open en kijkt naar binnen. Meubels liggen overal over de grond verspreid alsof er gevochten is. De waterpijp ligt op zijn kant, in vele stukjes gebroken. Waakzaam betreedt hij de tent binnen en zet voorzichtig een omgevallen stoel recht. 'Samira, Bilal?' roept hij bezorgd.

Een hoog oorverdovend snerpend geluid klinkt buiten de tent. De geschrokken man draait zich om en angstig loopt hij terug naar de ingang van de tent. Dit geluid heeft hij nog nooit eerder gehoord, waardoor hij het niet goed kan plaatsen. Langzaam schuift hij de tentdeur opzij en kijkt naar de tweede tent naast hem. Hij ziet de zijkant van de tent bewegen wat hem alert maakt. Hij loopt behoedzaam naar de tweede tent, bukt en pakt voor de zekerheid een stok waarmee hij zich kan beschermen, mocht dat nodig zijn. Langzaam opent hij de tentdeur en ziet dan een groot gat van wel vier meter in diameter in de grond. Papier wordt het gat in gezogen. Met angst in zijn benen loopt hij voorzichtig naar het grote donkere diepe gat en kijkt bedenkelijk naar beneden waar vandaan hij verschillende hoge geluiden hoort wat hem doet denken aan kibbelende mensen. De lucht uit het gat voelt koel aan. Hij spant zich in om te horen of hij kan verstaan wat er beneden gezegd wordt. Plotseling springt er een gedaante uit het gat die onderzoekend naar de man kijkt. Het lijkt of de huid van het wezen bedekt is met groene grijzige leerachtige schubben. De gedaante heeft deels de vorm van een mens, maar ook deels van een amfibie, een hagedis. De Koeweiti kijkt verschrikt naar het vreemde wezen. Hij ziet dat het wezen kleding draagt die afkomstig is van zijn echtgenote. Hij herkent de gouden ketting die het beest om zijn hals draagt. Iets in het uiterlijk komt de man bekend voor. Hij hakkelt zachtjes: 'Samira?'

Het beest, half mens half hagedis loopt naar de man. Een klikkend geluid verlaat de kieuwen aan de zijkant van het hoofd. Het wezen stopt vlak voor de man. De ogen, geel van kleur, hebben ieder een verticale ellipsvormige pupil. Het onderzoekt de man aandachtig. Het hoofd maakt een knikslag naar de zijkant, waarna heel snel de tong uit het hoofd vliegt richting de man. De tong verdwijnt in de oogkas van de man.

Tegelijkertijd wordt hij door de armen van het wezen beetgepakt en een halve meter omhooggetild. De Koeweiti schudt machteloos met zijn benen heen en weer terwijl zijn armen schokkende bewegingen maken. Hij kreunt en valt uiteindelijk dood neer op de grond.

2

Op de derde etage van een tien verdiepingen hoge flat staat in een woonkamer de televisie aan. In het praatprogramma zit een vrouw, 44 jaar oud, aan een tafel omgeven door geïnteresseerde toehoorders. Ze ziet er goed verzorgd uit, heeft donkerbruin haar, half hangend op haar schouders. Alleen de kraaienpootjes aan weerszijden van haar ooghoeken zijn de eerste voortekenen dat ook zij de wedstrijd met het ouder worden gaat verliezen. De donkere wallen onder haar ogen verraden een slaapte kort. Enigszins ongemakkelijk zit ze in haar stoel. Ze wordt geïnterviewd door de televisiepresentator Mark van der Hoorn, een ervaren oude rot in het vak die bekend staat om zijn harde venijnige diepzinnige manier van vragen stellen. Onder in het televisiescherm staat een notitie vermeld: MD. PhD. Dr. Elly F.M. Lamers.

‘Dokter Lamers, we hebben net de minister-president gehoord over de acties die in het buitenland en hier in Nederland zijn genomen. U bent net in India geweest. Ik heb vernomen dat u daar veel ellende heeft waargenomen. Mensen die op de één of andere manier gedood worden door een met één virus besmette geïnfecteerde medemens. Hoe serieus moeten we dit virus nemen?’ vraagt Mark.

‘Oh, ik denk heel serieus Mark. Niet alleen in India maar in meerdere landen zijn al enkele doden gerapporteerd. Zoals je

zei, kom ik er net vandaan en wat ik daar gezien heb, is met geen pen te beschrijven. Mensen worden behoorlijk toegetakeld. Ze worden gebeten en sommigen zelfs op een verschrikkelijke manier gedood. Echt vreselijk.'

Mark kijkt erg bezorgd en trekt een bedenkelijk gezicht. De onrust is van zijn ogen af te lezen. 'Waarom vallen de mensen elkaar aan? Wat is de oorzaak?'

'Goede vragen Mark. Enkele jaren geleden kwamen de eerste meldingen van aanvallen al binnen. Maar dit kwam echt sporadisch voor. Door de plaatselijke overheden aldaar werd onderzoek verricht, zei het op een laag niveau qua intensiteit. Echter, naarmate er meer meldingen kwamen, is dit later veel beter opgepakt. Over de oorzaak, daar kunnen we nog geen 100% zekerheid over geven. Naar alle waarschijnlijkheid vindt er een verandering op neurofysiologisch gebied in de hersenen plaats, zodra de mens gebeten wordt door een geïnfecteerd persoon. De gebeten persoon gaat of dood of wordt erg agressief en verandert zoals het er nu naar uitziet deels van gedaante en wordt daarom in Nederland ook wel...'

'... "Hagi" genoemd', vult Mark aan.

'Ja, dat woord vind ik zelf wat oneerbiedig klinken, maar omdat ze deels uiterlijke kenmerken hebben van hagedissen hebben ze de bijnaam "Hagi" gekregen.'

'Maar Elly, zo mag ik u noemen met uw permissie, wat bedoelt u precies met een neurofysiologische verandering?'

Elly vertelt verder: 'Het internationale onderzoeksteam, waar ik namens Nederland deel van uitmaak, doet nu ook al enige jaren onderzoek naar deze vreemde gebeurtenissen. Wat we weten is dat, zodra een mens gebeten wordt, er een verandering plaatsvindt op DNA-niveau, het erfelijk materiaal wat in elke cel aanwezig is. Hierdoor treden er verschillende veranderingen op zoals bijvoorbeeld het grijs worden van de

huid of de tong die langer wordt en van vorm verandert. Ook schijnen ze veel meer kracht en uithoudingsvermogen te hebben. Een optimalisatie van de mensheid zou je kunnen zeggen. Onze onderzoekgegevens naar de daadwerkelijke oorzaak van deze transformatie lijken veelbelovend te zijn, maar we zijn er nog niet helemaal over uit. Daardoor kunnen we ze nog niet wereldkundig openbaar maken.'

Mark knikt aandachtig en zegt op cynische toon: 'Oké, enige haast daarbij geboden, lijkt me geen overbodige luxe. Enfin, we praten steeds over aanvallen in het Verre Oosten en India. Komt het virus hierheen?'

'Weet ik niet. Er zijn al wel enkele berichten van gewonden en doden in het Midden-Oosten dus, als ik heel eerlijk ben, zeg ik: ja, ik denk het wel. Het zal, mijns inziens, een kwestie van tijd zijn, voordat het virus hierheen komt. Daarom zou ik iedereen met klem willen adviseren om zeer waakzaam te zijn. Let goed op elkaar.'

'Daar zegt u wel iets essentieels. We moeten het ernstig nemen als ik u zo hoor', concludeert Mark.

'Ik vrees van wel'. Met een strenge, maar toch enigszins ontgoochelende bezorgde blik, kijkt ze rechtstreeks de camera in.

3

In de woonkamer staat een groot wit dressoir onder het televisiescherm. Er staat een ingelijste foto op van een man in legerkleding. Hij, David, draagt een groene baret op zijn hoofd. De foto is gemaakt in de woestijn van Afghanistan. Hij is een man van rond de 45 jaar, goed getraind en is 185 cm lang. Hij wordt geflankeerd door militairen die allemaal een machinegeweer de lucht in houden. Het is een eenheid van de Special Forces, commando's, die een foto van zichzelf hebben laten maken, net na het uitvoeren van een geheime missie. Aan hun glimlachen te zien een geslaagde missie, zonder ernstige ongelukken. Naast de ingelijste foto staat nog een foto van dezelfde man, maar nu in burgerkleding. Hij wordt omhelst door een blijde trotse Elly en twee jonge meiden. Het is een familieportret. Het jongste blonde meisje, Roos, is negen jaar oud en lacht breed uit. Haar lichaam is nog duidelijk in ontwikkeling. Haar gebit vertoont enkele volwassen tanden die echter nog schots en scheef staan. De ander, Sara, is duidelijk ouder, een typische tiener van 16 jaar oud. Als ze meer aandacht aan haar uiterlijk zou besteden, zou het een knappe dame zijn. Ogenschijnlijk was ze er niet mee eens met het maken van de foto, aangezien ze een gemaakt lachje produceert.

David zit op de bank, kijkt en luistert aandachtig naar de televisie. Terwijl hij, al kauwende op kauwgom, een stressballetje omhoog gooit, ziet hij zijn echtgenote Elly Lamers, geïnterviewd worden. Roos komt de woonkamer binnen met in haar handen een zelf in elkaar geknutseld kartonnen huisje waar ze met gespannen blik naar kijkt. De hele ochtend is zij bezig geweest met het maken ervan. Zij heeft de gave om altijd in de weg te lopen, zo ook nu bij David. Ze loopt precies voor het televisiescherm heen. Met grote voldoening zegt ze: 'Pap, moet je zien wat ik gemaakt heb.'

David is licht geïrriteerd en met een murw gezicht duwt hij zijn dochter zachtzinnig opzij. 'Roos lieverd, nu even niet, ga even opzij, mama is op de televisie. Ik moet dit even zien.'

Terwijl Roos bedroefd is, omdat David geen aandacht aan haar schenkt, roept een vrouwenstem achter uit de keuken: 'David, ze is er heel druk mee bezig mee geweest. Kijk er gewoon even naar. Mijn interview van gisteravond kun je zo dadelijk wel weer verder volgen.'

David kijkt naar Roos en ziet de teleurstelling in haar ogen. Hij pakt haar stevig beet en heeft er nu alweer spijt van dat hij haar geen aandacht gaf. 'Kom hier draakje!' Hij grijpt haar vast en gooit haar op de bank. Hierna houdt hij haar stevig in de houtgreep vast. Zodra ze helemaal klem zit en niets meer kan doen, kietelt hij haar in de oksels waardoor Roos schatert van het lachen. In de tussentijd komt de oudere dochter Sara ook de woonkamer binnen wandelen. Ze ziet David en Roos stoeien op de bank. Ze kan er niet om lachen en kijkt eventjes nonchalant naar het televisiescherm. Haar moeder is de laatste tijd zo vaak op de televisie geweest dat dit interview haar niet meer interesseert, bovendien wordt het niet eens live uitgezonden. Ze loopt naar de keuken. Op haar hoofd draagt ze een grote zwarte koptelefoon. In de keuken ziet ze Elly, die aan de

keukentafel zit te werken. De laptop staat opengeklapt. Elly kijkt bezorgd naar het computerscherm en dan weer naar haar notitieboek. Ze bestudeert aandachtig de vele grafieken en mompelt wat zinnen die niet te verstaan zijn. Naast haar staat een grote kop koffie, haar “medicijn” om scherp en alert te blijven. De laatste paar maanden heeft Elly het erg druk. Als hoofd van de Nederlandse wetenschapsraad moet ze naast haar wetenschappelijke werkzaamheden ook nog vele interviews geven. Ze voelt een enorme druk op haar schouders liggen. Met het informeren van het Nederlandse volk in opdracht van de RIVM (Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu) en het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport heeft ze persoonlijk geen moeite mee, ze vertelt gewoon eerlijk wat de stand van zaken is. Meer kan ze op dat vlak niet doen. Maar het echte werk, het analyseren van de data, kan ze maar niet loslaten. Dit neemt momenteel haar dagelijkse leven volledig in beslag. Haar gedrevenheid en passie voor het werk heeft ze al van kinds af aan gehad. Als ze zich ergens in vast bijt dan gaat ze ook helemaal tot het uiterste. Deze eigenschap komt haar nu goed van pas, want zij en de rest van de wereld voelen aan dat ze nu feitelijk geen keus meer hebben, alsof ze te maken hebben met een tikkende tijdbom die elk moment kan afgaan. De gevaarlijke hedendaagse gebeurtenissen, met zelfs dodelijke slachtoffers op meerdere plekken van de aardbol, hebben de hoogste prioriteit gekregen. Zij, haar nationale en internationale collegae zijn dag en nacht bezig met hun werk op zoek naar de oorzaak en hopelijk ook een geneesmiddel. Het is ook voor haar eigen belang, want ook zij wil immers dat zij en zeker haar eigen gezin, veilig zijn. Ze kijkt op, omdat ze Sara de koelkast hoort openen. Van boven naar beneden scant Sara met haar ogen de inhoud van de koelkast. Op haar leeftijd vraagt ze zich constant af wat ze nu weer kan eten. Elly zet haar leesbril af en

kijkt naar Sara, terwijl ze met haar potlood in de hand rondjes tekent op haar notitieboek. 'Sara, we gaan zo nog even naar de AZRA. Ga je mee?'

'Nee mam, wat moet ik daar doen? Ik blijf hier.'

De AZRA is een groot warenhuis waarvan de eigenaren uit het Midden-Oosten komen. Twee jaren geleden was in de stad Utrecht de opening van het grootste warenhuis van Nederland, de nieuwe AZRA. Het was een hele gebeurtenis en de eigenaren hadden alles uit de kast gehaald om het door heel Nederland te promoten. Het gebouw is zes verdiepingen hoog en je kunt er van alles kopen. Meubels, slaapkamers, keukenspullen, kleding, alle soorten sportartikelen, benoem het maar en het is er. De eigenaren wilden dat de mensen het winkelen als een feestje zouden ervaren. Om de klant zo lang mogelijk in het gebouw te houden, werd aan alles gedacht, zoals een ballenbak voor de kleintjes, een gameruimte voor pubers, een bowlingbaan, tafeltennis en dartmogelijkheden, alles is er mogelijk. Kinderen zijn zodoende lekker bezig, terwijl hun ouders ongestoord zoveel mogelijk spullen kunnen kopen. De AZRA is erg populair. Veel mensen komen niet alleen om te winkelen, maar bezoeken het gebouw ook simpelweg om te relaxen. Er is een spa centrum in het gebouw waar je volledig tot rust kan komen. Er zijn beautysalons, nagel studio's, maar ook diverse restaurants in verschillende prijsklassen en smaken. Diverse gerechten afkomstig van zes verschillende keukens, zoals Italiaans, Aziatisch of Grieks zijn zeer gewild. De maaltijden zijn expres relatief laag geprijsd om zoveel mogelijk klanten binnen te krijgen. David vindt het altijd lekker om een kleine hap te nuttigen tot ergernis van Elly. In heel Europa verschenen deze grote warenhuizen en hun marktaandeel steeg met het jaar tot ongenoegen van de bestaande nationale

warenhuizen. Het college van B&W (Burgemeester en Wethouders) van Utrecht was niet direct enthousiast toen het consortium hun plannen voor dit winkelhuis presenteerde. Ze waren bang dat dit te veel mensen zou onttrekken van het net gerenoveerde Hoog Catharijne winkelcentrum bij het station. Uiteindelijk werden de plannen toch goedgekeurd, mits de bouw aan de rand van Utrecht zou plaatsvinden. Utrecht kon de economische winsten die het zou opleveren simpelweg niet negeren.

Elly weet inmiddels dat het geen zin heeft om met een tiener in discussie te gaan. Dat is een verloren wedstrijd en daarom probeert ze Sara niet van gedachten te veranderen. Ze slaat haar laptop dicht. 'Ok, maar we blijven wel lang weg hoor.'

Sara haalt haar schouders op en neemt een stuk van een komkommer. Het is duidelijk dat het haar niet interesseert en ze verlaat de keuken weer. Elly koppelt haar laptop aan de oplader en loopt naar de woonkamer. Ze ziet David met Roos stoeien. Ondanks dat ze het stiekem wel leuk vindt, is ze licht geprikkeld, omdat de beschikbare tijd schaars is. 'Kom op nu David, we moeten gaan. Sara blijft hier.'

David gooit het stress balletje richting Elly, die afketst op haar lichaam, waarna het op de grond weg stuitert. Ze kijkt naar het balletje en vervolgens boos en geïrriteerd naar David. De blik in haar ogen spreekt boekdelen. Ze wil opschieten, ze voelt de druk van haar werk op haar schouders en leeft met het idee dat ze eigenlijk helemaal geen tijd heeft om weg te gaan. Maar de afleiding kan haar goed doen, het hoofd kan immers niet altijd op "aan" staan. David loopt naar haar toe en probeert haar te omhelzen. 'Relax El, alles komt goed.'

Op het moment dat hij haar stevig omhelst, trekt ze een grimas. Haar linker bovenarm doet pijn. Ze is licht geagiteerd, trekt zich los en wrijft over haar arm. 'Hè, David!'

'Oeps, sorry schat.'

Terwijl ze over haar arm strijkt, gaat haar mobiele telefoon af. Ze kijkt naar de telefoon en fronst haar wenkbrauwen. Ze lijkt even van slag te zijn en kijkt David met een verontschuldigde blik aan. 'RTL-nieuws, sorry, ik moet deze opnemen.'

David zucht en knikt. 'Neem maar op.'

Elly neemt de telefoon op en loopt weer richting de keuken. Ze zegt nog snel tegen David: 'Maak je vast klaar.'

David draait zijn hoofd en kijkt bezorgd naar de televisiebeelden, waar meerdere journalisten rapporteren over een raadselachtig groot zinkgat midden op het platteland in Nederland.

4

Beneden onder het appartementencomplex bevindt zich de garage. David opent de deur van zijn auto. Hij heeft een grote SUV van zo'n vijf jaar oud. Omdat hij veel rijdt, heeft hij zich wat comfort veroorloofd. Elly stapt in op de bijrijders plek. Roos zit al achterin en is inmiddels druk bezig met YouTube filmpjes kijken op haar mobiele telefoon. De poort gaat open en David groet een grote man die bij de poort staat. Het is een oude man met een neerslachtige norse uitdrukking op zijn gezicht. Zijn ogen zijn betraand en zijn mondhoeken staan naar beneden. Hij zegt niks terwijl het duidelijk is dat hij hen ziet.

‘Altijd gezellig die buurman Richard...’, zegt David terwijl hij de garage uitrijdt. Hij kan het niet laten het gaspedaal extra diep in te trappen, waardoor de auto een brullend hard lawaai maakt wat Richard erg doet schrikken. Elly kijkt David vragend aan. ‘Moest dat nu echt?’

David glimlacht flauwtjes waarna Elly het laat rusten. Ze is duidelijk met haar gedachten bij belangrijkere zaken. Terwijl ze naar de AZRA rijden, zien ze dat het druk is op de weg. Alleen Roos merkt het niet op, zij is veel te druk bezig met haar sociale media. Alle auto's rijden inmiddels stapvoets. Elly zit nog steeds aandachtig op haar telefoon te kijken en laat hiervoor geen enkele minuut onbenut. De e-mails blijven maar binnenkomen. Tijdens het lezen, opent ze de thermofles en

slurpt haar zoveelste kop zwarte koffie naar binnen. David houdt zich bezig met rijden. De drukte op straat ergert hem.

‘Wat is het druk man! Is er soms uitverkoop?’

David kijkt naar Elly en hoopt op een antwoord. Elly heeft geen aandacht voor David en frons haar wenkbrauwen tijdens het lezen. Geïrriteerd zegt ze: ‘Wat is het toch een lul die Kasarim! Nu heeft hij nog steeds niet gekeken naar de laatste resultaten! Hij is altijd te laat! Ik kan zo niet verder met het onderzoek en we zijn er bijna!’

Ze kijkt naar de vele auto’s die haar nog meer ergeren. Nee schuddend, typt ze een paar berichten op haar telefoon. Ze zegt: ‘Trouwens, ik zie dat ik morgen een vergadering heb met de board. Dus het wordt laat. Jij moet dan koken.’

‘Ai, ai, kapitein. Zeg, ik dacht dat ik hier de militair was?’

‘Ja’, zucht Elly verontschuldigend. ‘Sorry hoor. Het is nu eenmaal erg druk deze tijd.’

‘Ik begrijp het hoor’, antwoordt David. ‘Dan had ik maar niet met een dokter moeten trouwen, zegt men! Maar, serieus, ik hoop echt dat jullie snel succes hebben. Als ik die televisiebeelden uit Karachi bekijk, denk ik dat het er daar erg beroerd uitziet.’

Elly kijkt naar buiten en legt haar hand op het been van David. ‘Weet je David. Ik hoop dat we op korte termijn succes hebben, anders vrees ik echt het ergste. Wat ik in India heb gezien, spookt nog steeds door mijn hoofd.’ Ze kijkt terneergeslagen naar David en dan naar Roos. Ze kan nog net een flauwe glimlach tonen aan haar nietsvermoedende dochter. David ziet de bezorgdheid in haar ogen en realiseert zich dat het echt erg serieus is. Zijn vrouw is nooit pessimistisch ingesteld, maar haar verontrustende blik baart hem zorgen. Hij probeert haar, maar ook zichzelf, gerust te stellen. ‘Jullie onderzoeksteam vindt vast een goede oplossing!’

Elly glimlacht: 'Alles voor de mensheid zal ik maar zeggen.'

Plotseling horen ze een synchroon ronkend geluid, dat steeds luider klinkt. David opent zijn autoraam en kijkt nieuwsgierig naar de lucht. Hij ziet drie militaire helikopters laag voorbijvliegen wat veel mensen, die op het trottoir lopen, doet schrikken. Ook David kijkt zorgelijk. Voor zover hij weet, is dit niet een normale vliegroute voor militaire helikopters.

'Die vliegen wel heel laag over de stad', merkt hij op.

In één keer horen ze geschreeuw. David drukt snel met zijn rechterbeen op de rem. De auto remt abrupt. Hij is een zebepad opgereden en heeft bijna een kalende, dikke man aangereden. De man slaat geërgerd met zijn hand op de motorkap van de auto. 'Kijk uit waar je rijdt, sukkel!' schreeuwt hij boos.

Geschrokken steekt David zijn hand omhoog. Hij kijkt naar het roze shirt dat de kale man draagt. Het is beplakt met een sticker van een hand die twee vingers omhoogsteekt; het welbekende vredesteken. David steekt ook zijn twee vingers omhoog en zegt verontschuldigend: 'Peace man, sorry man.'

De kale man loopt foeterend door. Elly kijkt bozig naar David.

'Wat?' vraagt David, hopen de dat het hierbij blijft.

'Hij heeft natuurlijk gelijk', benadrukt Elly.

David fronst zijn wenkbrauwen. Hij wil hier geen discussie over voeren en zet daarom de radio harder. Het nieuws is te horen:

'...Ook nu zijn er weer grote zinkgaten gemeld, nu in Jordanië en Israël. Niet veel later zijn er ook meldingen binnengekomen over meerdere mensen die hierna gebeten zijn door vreemde wezens...'

David kijkt bezorgd naar de radio en vervolgens naar Elly. Beiden zijn verontrust en voelen dat het onheil nadert. Hoe, waar en wanneer is onbekend wat het allemaal onaangenaam maakt. Hij kijkt via de achteruitspiegel naar Roos die nog steeds

onschuldig met haar telefoon bezig is. Elly zucht en kijkt wederom naar de laatste binnen gekomen berichten op haar telefoon.

Eenmaal geparkeerd, slaat David de deur van zijn auto dicht. Roos en Elly staan al buiten. Op hetzelfde moment horen ze vele spreuwen kwetteren in de lucht. Ze kijken hoog in de lucht naar de vogels. Wat hen opvalt is, dat de groep niet meer synchroon vliegt. Normaal vliegen ze met honderden tegelijk in een grote zwerm alsof ze samen een mooie choreografische dansbeweging maken, maar dat is nu helemaal niet het geval. Alsof er een elektrische stroomstoring is, vliegen ze ongecoördineerd door elkaar heen. Sommige botsen zelfs tegen elkaar aan, waardoor enkele beduusd naar beneden storten. David vindt het maar vreemd. Hij gooit de autosleutels naar Elly. 'Vang! Kun je deze in je tas doen?'

Elly probeert de sleutels te vangen, maar is hier niet goed in. Ze vallen op de grond. Geïrriteerd pakt ze de sleutels op en zegt ze: 'Hè David, stop daar nou eens meel!'

Tot hun schrik horen ze een vrouwengil. Geschrokken kijkt David in de richting van het geluid, rechts van hen. Hij ziet twee dames bij een auto staan lachen. Een doos ligt op de grond en is door de val opengesprongen. Verschillende spullen liggen verspreid op de grond. David en Elly slaken een zucht van verlichting, ondanks het feit dat er eigenlijk niets bijzonders is gebeurd. Toch bekruipt bij hen een unheimisch gevoel dat ze niet goed kunnen plaatsen.

'Laten we maar snel naar binnen gaan', zegt Elly.

David geeft Roos een duwtje in de rug. 'Kom maar Roos, stop je telefoon nu even weg in je jas.'

Aangekomen bij de ballenbak is Roos meteen opgetogen, want ondanks dat ze daar één van de oudste is, vindt ze het

spelen tussen al die ballen nog erg leuk. Elly geeft Roos een knuffel en zegt: 'Als je het zat bent, moet je het aan die mevrouw vertellen. Zij zorgt er dan voor dat wij je komen ophalen.'

De jonge blonde 16-jarige AZRA-medewerkster met acne in haar gezicht, kijkt naar Elly en Roos en glimlacht. 'Mijn naam is Joelle.'

Ze probeert Roos gerust te stellen, meer omdat ze van haar baas geleerd heeft om elk kind op die manier te benaderen zonder dat het daadwerkelijk nodig is. Roos is niet bang. 'Het komt allemaal goed. Iedereen vindt het leuk hier.'

Elly knikt tevreden naar Joelle en geeft Roos een kus op haar voorhoofd. David glimlacht en geeft haar een aai over de bol. Roos is wat ze noemen een laatkomertje. Nadat Sara geboren was wilden ze graag direct een tweede kindje. Helaas lukte het Elly niet om meteen weer zwanger te worden. Ze gaven de stress en de gepaard gaande zorgen de schuld. Ze had, en heeft het nog steeds, heel druk met haar werk. Ook David had het druk, hij was op missie naar Afghanistan als onderdeel van de Netherlands Maritime Special Operations Forces (NLMARSOF). Hij nam deel aan missies, die geheim waren, waardoor hij niet zomaar met mensen kon praten over zijn werkzaamheden. Hierdoor kropen er bij hem soms nare gedachten naar boven, die hij moeilijk een plaats kon geven. Soms kon Elly wel merken aan David dat hij met zijn gedachten ergens anders zat, dan was hij meer ingetogen en snel geprikkeld. David verwerkte alle indrukken alleen of deelden ze met zijn teamleden, die twee keer per jaar bij elkaar kwamen. Een soort therapie, om gedachten uit te wisselen over het omgaan met ervaringen uit de verschillende missies. Ondanks dat er bij Elly vele hormooninjecties werden geplaatst, en dat ze diverse stimulerende medicijnen had ingenomen, zelfs ivf-

behandeling had ondergaan, was het lot hen niet gunstig gezind. Na vele jaren hadden ze zich berust in het feit dat het bij één mooie dochter zou blijven, waar ze zeer blij mee waren. Waarschijnlijk had het zo moeten zijn. Maar juist toen ze er vrede mee leken te hebben, geschiedde voor hen toch het wonder. Ze kregen goed nieuws: Elly was toch weer zwanger geworden. Het geluk kon niet op en na de geboorte van Roos konden ze het niet laten haar onbewust extra te vertroetelen. Niet om haar voor te trekken ten opzichte van Sara, maar het extra liefhebben was meer een uiting van onbewust gedrag als teken van dank.

Als Roos lekker aan het spelen is, verlaten David en Elly de ballenbak en gaan via de roltrap omhoog naar de showroom.

5

Niet ver van het centrum van Den Haag, is een statig gebouw door politieagenten afgezet met dranghekken en linten. Fotografen en journalisten van verschillende nieuwsomroepen lopen buiten heen en weer, en sommigen van hen zijn druk bezig met telefoneren. Buiten staan verschillende busjes geparkeerd, beplakt met diverse logo's van verscheidende omroepen. Hun schotels staan gericht naar de ruimte om het laatste nieuws zo snel mogelijk uit te zenden. Binnen in de Nieuwspoort, een evenementenlocatie op de Bezuidenhoutseweg, is een zaal gevuld met mensen. Ze zijn in afwachting van iemand en praten ijverig met elkaar. Ook binnen staan veel fotografen met hun fototoestellen in de aanslag voor de katheders wachtend op datgene wat gebeuren gaat. Het zal niet lang meer duren. Om de hoek van de zaal staat een man van rond de 60 jaar in een net pak, bijgestaan door zijn adviseur. Hij wordt omringd door een drietal mannen met oortjes in. Hij kijkt of zijn stropdas goed zit en neemt een diepe zucht. Voor zijn leeftijd is hij een fitte knappe man met veel haar op zijn hoofd. Vier jaar geleden werd zijn partij gekozen tot de grootste van Nederland, waarna hij, Victor Joe Bouwman, de minister-president van Nederland werd. Veel ervaring in de politiek had hij nog niet. Zijn opleiding in economische studie had van hem een succesvolle ondernemer

gemaakt. Echter na vele jaren ervaring botste hij steeds vaker met de regels van de overheid wat hem richting de politiek dreef. Je kunt blijven mopperen op de vele gangbare regels of je kunt ervoor kiezen om je in te zetten voor het bewerkstelligen van verandering. Voor dit laatste had hij gekozen. Resoluut besloot hij zijn imperium te verkopen en zich volop in te zetten voor de politiek. Als minister van Buitenlandse zaken maakte hij nationaal en internationaal behoorlijk wat faam, waardoor hij veel vertrouwen kreeg van andere politici. Zijn boodschap van rechtlijnigheid, overzichtelijkheid, eerlijkheid en samenwerking werd door het publiek goed ontvangen. Door de in het verleden gemaakte politieke keuzes was het volk in de loop der jaren erg wantrouwend geworden. En nu de wereld aan het veranderen is en onbegrijpelijke en angstige gebeurtenissen voordoen in het buitenland, heeft men behoefte aan een echte leider. De mensen voelen zich veilig en geborgen zodra de politiek saamhorigheid en eensgezindheid uitstraalt. Men voelt nu aan dat er iets staat te gebeuren, maar wat weet men niet. Het onbekende maakt mensen onzeker. De beelden uit het Midden- en Verre Oosten tonen chaotische situaties aan, met zinkgaten en vele doden. Situaties die niet onder controle schijnen te zijn. Een apocalyptische sfeer hangt er. Door dit onveilige gevoel is er de laatste tijd steeds meer ontevredenheid en gemor onder het volk ontstaan, zeker in het Noorden van het land. Een jaar geleden werden van het eiland Texel alle 14.000 inwoners plotseling gedwongen het eiland te verlaten. "Te veel gevaar door het dreigende ontstaan van zinkgaten", was de motivatie van de regering. Dit zou nog steeds het gevolg zijn van de gaswinning die jarenlang had plaatsgevonden in de provincie Groningen, kilometers verderop. Mensen moesten met tegenzin van het eiland evacueren, ook al was het voor hun eigen veiligheid. Mensen

begrepen het niet, omdat niemand zinkgaten had waargenomen. Tot op de dag van vandaag mag echter niemand meer, zonder toestemming van het leger, het eiland op. Patrouilles, helikopters en boten zorgen ervoor dat mensen op afstand blijven. Zelfs journalisten zijn niet welkom. Wie met een drone over het eiland probeert te vliegen om informatie te vergaren, zal niet veel later een neergeschoten drone in ontvangst nemen gevolgd door een “goed” gesprek met de Koninklijke Marechaussee. Met camera’s en verrekijkers proberen mensen vanaf het vaste land een glimp op te vangen van de activiteiten die op Texel gaande zijn. Mensen vragen zich af wat daar allemaal toch gebeurt. Vaak worden deze mensen door de lokale politie of militairen dwingend verzocht hun ingenomen posities op het vaste land te verlaten. Vragen over wat er nu allemaal op Texel gebeurt, worden niet beantwoord. ‘U moet bij de overheid zijn’, is het standaardantwoord. De mensen met verrekijkers zagen, tot hun verbazing, een muur rondom Texel in rap tempo opgebouwd worden. ‘De overheid is er voor jullie, dus geloof nu maar dat het voor iedereen goed is’, wordt dan gezegd. Vreemd vindt iedereen het wel. Wat moet die muur daar? In veel praatprogramma’s is deze muur een heet onderwerp van gesprek, maar niemand weet precies wat de bedoeling ervan is. De oppositie van de regeringspartijen in de Tweede Kamer hebben vele vragen gesteld. Zelfs binnen de eigen coalitieregering onder leiding van de gepassioneerde minister van Buitenlandse Zaken John Haverkamp, wordt publiekelijk grote bezorgdheid geuit. De regering-Bouwman heeft hierdoor zelfs meerdere moties moeten doorstaan. Maar ondanks de onvrede die er heerst, weet de regering-Bouwman tot op heden de kalmte te bewaren. Herhaaldelijk stellen ze de mensen gerust met de bekende boodschap dat de overheid er voor hen

is, en dat er extreem gevaar dreigt voor de mensen op Texel. Hoe vaker iets verteld wordt, hoe meer mensen erin gaan geloven. Onderbouwd met grafieken over de zwakke bodem van Texel, en wetenschappelijke meningen van deskundigen wordt er meerdere keren een plausibel en geloofwaardig verhaal verteld. Uiteindelijk accepteren de mensen schoorvoetend de uitleg die ze ontvangen. Ze kunnen niet anders, want men kan het immers toch niet op Texel gaan controleren. Daar krijgt niemand toestemming voor. Ook al weet de Nederlandse regering tot op heden niet wat er precies gaat gebeuren, mensen zijn nu wel gebaat bij orde en duidelijkheid. Deze twee items kan deze regering normaliter uitmuntend uitdragen. Duidelijkheid geven over iets wat onduidelijk is, is niet voor iedereen weggelegd. Tot nu toe is minister-president Bouwman hier goed toe in staat. Daarnaast is hij een man van zijn woord gebleken en doet wat hij zegt. Hierdoor heeft hij de afgelopen jaren behoorlijk wat krediet en populariteit opgebouwd bij het volk. Hopelijk kan hij nu ook antwoorden geven op de vele vragen die het publiek hem wil stellen. De mensen zijn het inmiddels zat dat ze te weinig informatie ontvangen.

Bouwman wacht tot hij wordt aangekondigd. Tussentijds leest hij enkele binnenkomende berichten op zijn telefoon. Een cynisch lachje verschijnt op zijn gezicht als hij het laatste bericht leest. Hij laat het bericht zien aan zijn adviseur naast hem. 'Robert, moet je eens lezen.'

Deze leest hard op voor: *'Ik steun je plan voor de energietransitie totaal NIET en ook rest van de oppositie partijen niet! Dan weet je dat alvast, en als je er toch mee doorgaat dien ik een motie van wantrouwen in! Groet John Haverkamp.'*

'Niet op reageren minister-president', zegt Robert. 'Dat is exact wat hij wil, onrust maken.'

Bouwman knikt, leest het bericht nog een keer en stopt hoofdschuddend zijn telefoon in zijn jasje. Op het podium staat een andere man zenuwachtig met een microfoon in zijn hand en kijkt regelmatig op zijn horloge. Ook hij vindt het spannend. Hij krijgt een knikje van de regisseur waarna de drie beveiligingsmensen van de minister-president ook voor akkoord knikken. Hij begint te spreken: 'Dames en heren. Het is mij een waar genoegen u te mogen aankondigen: onze minister-president Victor Joe Bouwman!'

Het publiek en de journalisten in de zaal gaan staan en klappen enthousiast. Iedereen is uiterst benieuwd naar de boodschap die zal volgen. Ze hopen op meer informatie. De minister-president krijgt door één van zijn beveiligingsmensen wat in zijn oor gefluisterd. Hij schudt ja, en loopt al wuivend naar de kathedr. De fotografen dringen elkaar op voor het maken van de perfecte foto. Door de felle flitslichten knippert hij met zijn ogen. Voordat hij gaat spreken, maakt hij een kleine buiging met zijn hoofd.

6

Op de tweede verdieping van de AZRA zijn David en Elly meubels aan het bekijken. Het is hoognodig om de keukenstoelen te vervangen, aangezien deze in de loop der tijd de nodige sporen van gebruik laten zien. Een hoge zwarte stoel valt in de smaak en terwijl ze de stoel aan het uittesten zijn, horen ze op de achtergrond een zacht dreunend ploffend geluid. Niet veel later horen ze gillende stemmen die alsmaar luider en luider worden. De geluiden doen David denken aan mensen die onder water ruzie maken. Geleidelijk vormen de hoge tonen van het schreeuwen de boventoon en klinkt het meer angstaanjagend en desperaat. Het geluid van toeterende auto's begeleidt de gillende schreeuwpartijen. Elly en David kijken elkaar vragend aan, David haalt zijn schouders op, twijfelt en kan de geluiden niet plaatsen. Terwijl Elly verder aandacht besteedt aan de stoel, loopt David naar het raam. Meerdere nieuwsgierige klanten volgen hem. Ze kijken naar de rij auto's in de verte, die met hun lopende ronkende motors nog draaien. Het is druk. De wanhopig klinkende schreeuwende geluiden worden alsmaar luider en luider. David fronst zijn wenkbrauwen, concentreert zich en drukt zijn neus tegen het raam. De achterste auto's trekken zijn aandacht daar zij uit het niets schokkende, onnatuurlijke, bewegingen maken. Ze worden door iets onbekends opzij geduwd. Bij sommige van

hen klappen de banden kapot, ontsnapt de lucht binnen luttele seconde waarna de auto's op de grond ploffen. Vogels schrikken op en vluchten ieder kris kras kwetterend weg. Plotseling wordt de achterste auto verticaal omhooggeduwd door een vrachtwagen die met hoge snelheid inrijdt op de achterste rij auto's. Er volgt een harde klap waarna de hele rij auto's als een harmonica in elkaar schuift. Het in elkaar persen van metaal maakt een oorverdovend huiveringwekkend scheurend geluid. Bij de impact met de vrachtwagen wordt de verticaal staande auto helemaal platgedrukt. Drie auto's naast deze auto schuiven hardhandig naar de zijkant en rollen op hun kant. Een andere auto wordt de lucht in gelanceerd en draait een paar keer om zijn as om uiteindelijk op een andere auto met een doffe klap neer te ploffen. Stofwolken rijzen op. David schrikt zich rot, zijn ogen zijn wijd opengesperd van de adrenaline en zijn mond staat open van verbazing. Andere toeschouwers houden van schrik hun handen voor de mond. Als de stofwolken zijn gaan liggen, volgt een oorverdovende stilte alsof de tijd even stil staat. Iedereen staat met een onvoorstelbare blik te kijken naar de enorme ravage. De verticale staande auto begint een paar keer heen en weer te schudden en zakt onder begeleiding van een hoog gemeen geluid de grond in. De auto verdwijnt in een zojuist ontstaand groot zinkgat alsof hij zonder pardoes erin gezogen wordt. David kan niet geloven wat hij ziet. De andere klanten kijken ook met vol afschuw naar alle gebeurtenissen. Nadat de auto verdwenen is, zien ze een man, zwaar aangeslagen, langzaam uit het gat kruipen. Zijn voorhoofd zit onder het bloed. Hij probeert zich met twee handen aan de rand van het zinkgat vast te houden en hapt naar adem. Het kost hem veel energie. David kijkt zorgelijk naar de gewonde man. Als de bebloede man bijna uit het gat gekropen is, verdwijnt hij ineens al

spartelend in het zinkgat. Iets trekt hem het gat in. De mensen voor het raam schrikken zich dood. David focust zich op het zinkgat. Binnen luttele seconden kruipen er tientallen wezens uit de grond, rennend op hun handen en voeten. Ze hebben bebloede vreemd uitziende gezichten, grote armen en benen. Hun huid is deels grijs en deels groen van kleur en lijkt te bestaan uit harde ruwe schubben. Ze rennen naar de omringende mensen die op het ongeluk zijn afgekomen en bespringen hen hardhandig. Vol overgave beginnen ze met bijten. Mensen schreeuwen het uit. Diegene die nog niet besprongen zijn, rennen angstig weg, bang achteromkijkend naar hun belagers. Niemand weet waar ze precies naar toe moeten. Totale paniek en desoriëntatie heersen bij de mensen. David is verbijsterd. Zijn mond valt nog meer open van verbazing. Hij ziet een wezen langzaam uit het zinkgat kruipen. Het is een vrouw met een bebloed gezicht, en heeft vieze tanden en ingevallen ogen. Haar haren zijn lang, ongewassen en vol met klitten. Ook haar huid is deels grijs en groen van kleur, de armen en benen zijn veel langer dan die van een normale vrouw. Ze rolt haar lange tong uit en tast hiermee de lucht af. Het lijkt wel of ze uiterlijke kenmerken heeft van een hagedis. David realiseert zich dat deze hybride persoon, half mens half hagedis, wel eens zo'n Hagi kan zijn waarover Elly rapporteerde uit India en welke hij op televisie in één van de vele praatprogramma's heeft gezien. De vrouw trekt haar tong in, zoekt naar een normaal mens en rent achter een oudere kwetsbare vrouw aan die in de haast haar evenwicht verliest. Ze valt voorover, wordt besprongen en gebeten door de Hagi. De lange tong van de Hagi penetreert één van de oogkassen van de oude vrouw. Deze schreeuwt het uit en probeert zich tevergeefs met al haar laatste krachten te verzetten. Zodra de Hagi klaar is met zuigen, staat deze voldaan op en zoekt

vervolgens hongerig een ander slachtoffer uit. De oudere vrouw ligt voor dood op de grond. Langzaam begint haar arm te trillen, gevolgd door schokkende bewegingen over haar gehele lichaam. De huid wordt geleidelijk grijs en groen van kleur, de armen en benen worden langer en haar hoektanden worden groter en scherper. Grote volumineuze aders komen tevoorschijn in haar nek en aangezicht. Ze staat op en rolt haar gekrulde tong een paar keer uit waarmee ze de omgeving aftast. Haar lange grijze haren schudt ze naar achteren, opent haar mond waarna een harde scherpe schreeuw volgt. Ze is getransformeerd in een Hagi.

David en de andere AZRA-kanten geloven niet wat ze zien. Volledig onthutst hebben ze deze taferelen allemaal waargenomen. Ze zijn in shock. Hun spieren zijn volledig verstijft. David ontwaakt uit zijn roes van onwerkelijke realiteit en maakt daarbij uit schrik een stap naar achteren. Hij stoot zich aan de tafel achter hem, waardoor er borden en kopjes op de grond vallen. Door dit geluid komt iedereen uit hun shocktoestand. David houdt hij zich staande, leunend met zijn armen op de tafel. Andere klanten beginnen te schreeuwen en rennen angstig in het rond. Iedereen probeert zich in veiligheid te brengen, maar niemand weet waar ze precies naar toe moeten. David kijkt om zich heen en ziet Elly verderop staan. Hij rent naar haar toe en pakt haar arm. Hij duwt haar verder de winkel in. David schreeuwt: 'REN SNEL! KOM!'

Elly is verbouwereerd. Ze weet niet hoe ze moet reageren gezien de chaos en de paniek die aanwezig zijn. 'Wat is er aan de hand?'

'Ze zijn hier!' antwoordt David angstig.

'Wie? Wie zijn hier?'

‘DE HAGI’S!’ schreeuwt David zoekende naar de beste uitgang. Elly staat perplex. Hoort ze het nu goed? David trekt haar aan de arm met zich mee.

‘Kom op! We moeten hier weg’, schreeuwt David.

Geschrokken rent Elly mee, duidelijk nog in shock. Haar gevreesde moment is gekomen.

Een lange grote mannelijke Hagi, met lange stevige stekels op zijn rug, kruipt uit het grote zinkgat waar eerder de auto ingezogen was. Zijn lichaamsbouw is duidelijk meer ontwikkeld dan die van de andere Hagi’s. Zijn armen en benen zijn langer en hebben veel meer spiermassa. Zijn gelaatskenmerken, met name zijn geprononceerde jukbeenderen, zien er massiever uit, en de handen zijn net kolenschoppen. De andere Hagi’s zijn duidelijk onder de indruk van hem en nemen meteen een onderdanige houding aan. Ze maken snel ruimte voor hem door vliegensvlug weg te kruipen. Langzaam staat hij op en oriënteert hij zich op de omgeving. Hij heeft zijn mond open, waardoor het slijm naar beneden druipt. Hij heft zijn hoofd op, doet zijn mond verder open en slaakt een luide oerkreet, die door merg en been gaat. Een man die zijn Duitse herder aan het uitlaten was, ziet ineens de grote Hagi. Hij is in shock en staat stokstijf stil. De hond trekt zich los van de lijn. Zijn baasje kan hem niet houden. De bovenlip van de hond is opgetrokken, zodat hij zijn hoektanden goed laat zien. Hij blaft luidkeels richting de Hagi. Omdat de herder zoveel kracht heeft, moet de man hem loslaten. Met een rotvaart rent de hond naar de Hagi, bespringt hem en probeert hem te bijten. Met zijn geweldige armen heeft de Hagi de hond gauw te pakken, brengt hem naar zijn mond en bijt hem in de hals. De hond jankt hard. De Hagi rukt de hond binnen enkele seconden uit elkaar. Bloed en ingewanden van de hond vliegen

door de lucht. Het baasje staat eerst verstijfd van schrik en zet het daarna op een rennen. De Hagi geeft de man geen aandacht, heeft duidelijk geen interesse en laat hem wegrennen. Hij maakt sniffende bewegingen met zijn neus, rolt zijn gekrulde tong uit en analyseert de buitenlucht. Zijn oog valt op de AZRA. Hij buigt zijn hoofd voorover, terwijl zijn gele ogen met verticale pupillen een tijd gefocust blijven op de AZRA. Dan rent hij heel snel richting de AZRA met in zijn kielzog tientallen andere Hagi's. Onder hen is ook de kale man van het zebrapad die het roze shirt draagt met het bedrukte vredes teken. Hij was inmiddels gebeten door één Hagi, waardoor hij tot een Hagi getransformeerd is. Allen rennen doelbewust richting de ingang van de AZRA en springen over de auto's. Niets en niemand houdt hen tegen. Uit het zinkgat blijven steeds maar nieuwe Hagi's kruipen, tientallen misschien wel honderden tegelijk. Voor de mensen is het duidelijk: datgene wat in het Verre Oosten gebeurt, vindt nu ook hier plaats: een massale aanval lijkt begonnen te zijn...

De boer, die al een paar uur bezig was met het bewerken van zijn land, rijdt nog steeds op zijn tractor. Hij is bijna klaar. In plaats van naar nieuwsprogramma's te luisteren, heeft hij nu voor de afwisseling muziek op staan. Vrolijke muziek galmt over het land. Plotseling ziet hij tot zijn verbazing een stofwolk voor zich uit de grond omhoogkomen. Het lijkt net op een kleine vulkaanuitbarsting die plaatsvindt. Hij vermindert vaart, zodat hij dit natuurverschijnsel beter kan bekijken. Als de stofwolk in de lucht verdwijnt, volgen er meerdere stofwolken. Heel even trilt de bodem en zakt dan in één keer een paar meters naar beneden. De boer schrikt zich het lazarus en probeert in allerijl te remmen. Het lukt hem echter niet om de tractor op tijd tot stilstand te brengen, waardoor hij het ontstane zinkgat inrijdt. De hele tractor met boer en al verdwijnt de grond in. De muziek van de radio ebt weg. Niet veel later kruipen er tientallen Hagi's uit het zinkgat en rennen op hun handen en voeten de akker op.

Op de militaire vliegbasis Volkel staat op de landingsbaan een Nederlandse F-35 straaljager met draaiende motor. Hij maakt zich klaar om op te stijgen. Door de warmte die de enorme krachtbron uitstraalt, trilt de lucht aan de achterkant van het toestel. Net op het moment dat de straaljager wil gaan

opstijgen, ontstaat er een scheur in het wegdek. Deze zoekt zigzaggend zijn weg en wordt geleidelijk langer en dieper. De grondlagen aan weerszijden van de scheur wisselen van hoogte doordat de grond trilt en steeds meer afbrokkelt. Stofwolken rijzen omhoog. Uiteindelijk verzakt de grond de diepte in wat gepaard gaat met een hoog zuigend geluid. De straaljager kan niet meer op tijd uitwijken en rijdt het ontstane zinkgat in. De F-35 wordt helemaal opgeslokt door het gat. Niet veel later komen er tientallen Hagi's uit dit gat kruipen. Hongerig rennen ze naar de verbouwereerde militairen die op de vliegbasis staan. Van schrik weten de militairen niet wat ze moeten doen. Een deel kijkt volkomen machteloos toe, alsof het allemaal een slechte film is. Enkelen van hen kunnen nog wel net op tijd hun Colt C7 machinegeweer laden en afvuren op de aanstormende Hagi's. Tientallen kogels verlaten hun geweren en belanden in de bovenlijven en hoofden van de Hagi's. Veel wezens vallen dood neer op de grond. Maar de verhouding Hagi's versus de hoeveelheid militairen is ten nadele van het leger. Er zijn veel te veel Hagi's wat paniek veroorzaakt bij de militairen. Ze zijn kansloos en worden één voor één overmeesterd, gebeten, gedood en waarvan het grotendeel getransformeerd wordt tot Hagi's. De Hagi's kruipen op elk vliegtuigtoestel dat buiten staat. Met hun hoofd slaan ze op het kunststofglas van de cockpit, de canopy, totdat het breekt. De angstige vliegers die in hun vliegtuigen zitten, kunnen geen kant meer op. Eén van hen probeert nog zijn handpistool te gebruiken, maar deze weigert af te gaan. Met een harde krachtige mep slaat de Hagi het pistool uit zijn hand. Hij opent zijn mond en bijt de radeloze vlieger in zijn nek, die schreeuwend zijn laatste adem uitblaast. De bloeddorstige Hagi's zijn niet te stoppen. Alle vliegers zijn kansloos en ondergaan hetzelfde lot als hun militaire collegae. Andere Hagi's kleven zich vast op gebouwen in de buurt zoals